

ринната крепостъ Бору-кале, възпѣвана и
всрѣдъ населението изъ Родопитѣ, като мѣсто,
гдето е воювалъ и погиналъ Родопскиятъ
Момчилъ войвода.

Основитѣ на крепостъта сж въ самия
брѣгъ. Водитѣ на Бѣлото море се плискатъ,
биятъ и разливатъ въ тѣхъ, шепнатъ чудни
легенди и старинни предания за храбрия бъл-
гарски герой—достойниятъ владѣтель на земятъ
отъ Родопитѣ до Бѣлото море, станали изворъ
на пѣсни, въ които българския народъ отъ
Бѣломорието слави Момчиловото име и се пре-
кланя предъ героичнитѣ му подвизи:

Пиле пѣе всрѣдъ морето,
че ми нѣма Момчилъ юнакъ,
да разтвори Бору-града,
Бору - града - черквицата.

На смъртния си часъ Момчилъ войвода
завещалъ на сестра си Стояна заветъ да от-
мъсти на вѣроломнитѣ византийци, които по-
викали османцитѣ на помощ и станали при-
чина да пропаднатъ християнскитѣ царства. За-
ветътъ на Момчила билъ изпълненъ отъ сина
на Стояна, юначниятъ Нико боляринъ, гла-
ватаръ на шепи храбри българи—орли по Ро-
допскитѣ върхове; тѣхъ султана немогълъ да
подчини подъ своята властъ, затова прибѣг-
налъ до примирие, като имъ далъ привилегия
на войнагани и ги поселилъ въ мѣстността